

מבין משאבים 2281 ג' אייר תשפ"ב 4 מאי 2022

יום העצמאות משאבי שדה

יום חמישי ה- 5.5

מתחילים בשעה 10:00 בדשא המרכזי

משחק המשיחות הגדול לילדים
"המירוץ למיליון" יוצא לדרכו!

תחנות פעילות חים לילדים!

פיקניק יום העצמאות למשפחות
בשרים סאטם בירה ופיונוקים!

ערב יום העצמאות משאבי שדה

יום רביעי ה- 4.5

18:00

ארוחת ערב ישראלית חגיגית!
בחדר האוכל (בתשלום)

20:00

טקס נעילת יום הזיכרון
טקס הזרקת המשואות וחגיגות העצמאות
הרקדה ותחנות ברחבת המועדון לחבר

22:00

"בירה ונשירה"
בהובלת האהקה המקומית!
כפאב

23:30

מסיבת עצמאות!
עם הדיג'ייט יערה ראז

מה בעלון:

נר ליכרון אלכר חברינו הנופלים במערכות ישראל
 דודי עמוס/איתמר קלעי
 הצפירה/ יקיר שפירא
 דואליות/ דובי אק
 קבוצת הכדורסל של המסק/ אלון ענבר
 איכות מלחמת נוצר מלחמניה/ אורי מור יוסף

אנו מארגנים כנס של גרעין עומרים -

גרעין עומרים היה במשאבי בשנות השבעים הראשונות.

מבני הגרעין שבקיבוץ ישנם -

אלי כהן, שרית בן טל, יוסי ליבוביץ, שמעלה לביב ויורם ברקת.

אני ממש זקוקה לעזרה באיתור כמה חברים מהגרעין -

אלון גנזיה, רבקה ...?, מזל בן משה, דורית זמיר, יצחק נוימן,

מרדכי בנימין, שרה ולדימירסקי.

כל מי שידוע דבר/רמז- טלפון, כתובת, שם, בן דוד, ועוד

אשמח לקבל בטלפון 050-6565197

תודה, אלה כהן

חברי וחברות קיבוץ וקהילה יקרים ויקרות,

זיקוקים הפכו לסמל של חגיגות העצמאות שלנו ואין ספק שהם תורמים ומוסיפים לאווירה החגיגית, אך יש גם רבים שנפגעים מהם. הסביבה שלנו, בעלי החיים ואף חלק גדול מאיתנו אשר בזכותם יש לנו את האפשרות לחגוג את עצמאותנו!

לקראת יום העצמאות הקרוב, החלטנו לשמור על נפשם של כל אלו ואנחנו אומרים לא לזיקוקים!
בטוחות ובטוחים שנחגוג יחד בשמחה גם בלעדיהם.

על החתום, מנהלי ומנהלות התרבות:

אדמית מאיר שקד
אילון לילך אגרא
אילות עינב נלסון ארובס
אל-רום שלומית מונטקי
אלונים צור ורדי
אליפז דנה כהנא
אלמוג איילת אלקוצר
אפיק רבקה דמביץ
אפק אוריין גלזר
ארז נורית ארזי דחוח
בארות יצחק נעמי בן שימול
בית אלפא טל שינף
בית השיטה חן צפריר וינוקר
בית קמה שני אמגר
בית קשת רינת גנץ
ברעם יעל בר-לב
גבעת השלושה איתי זונשטרן
גדות אביבית גפני
גזית ענבר דורון פקר
גל און בתיה דנציגר
גליל ים נורית שני צ'רצ'ס
גלעד דודי בגליקטר
גן שמואל ענת גולדשטיין
געש דנה דודאי נטלי גבע הר נוי
דליה דרי מיכאלים
הגושרים הדר גורדו צדקה
הזורע איריס רפאלי
הסוללים יובל ויזל
העוגן ריקי שנול פוקס ועלי פריידין
הראל אלה פרץ
זיקים אור פודה
חוקוק ענת חגי
חפץ חיים אפרת נסימי
חצור עופרה אוהיון
יגור עינב רוזיאו

יזרעאל טל וולפסון-דרום
יפעת איילת קוזצי
יקום נעה שבתאי
יראון הדר מירב
יטבתה מיקה גנוסר
כברי צחי גולדשטיין
כיסופים מעיין הנדלר
כפר החורש איילת רוטנברך
כפר המכבי גילי אשל
כפר מסריק ליאור בירק
כפר עציון ציפי ואזנה
כרמיה ערבה כהן ואלון קפלן
מבוא חמה ורד קטש
מגידו נועה רותם
מגן אייל כספי
מורן לינדה לוי
מזרע נירה הרן ואורן אדן פיין
מי עמי רותם קנטרובסקי
מעברות הילה דביר
מעין צבי אמיר זיוון
מעלה גלבע אילת צביאל
מעלה החמישה שיר גורן
מענית יונת שור
מפלסים ענבר צורי רייז
מצובה לימור פרידמן
משאבי שדה לי גולדסמן
משואות יצחק אביאל שרעבי
משמר העמק נעה פז ועדנה חדשי
משמרות שרה בייטל
נווה אור שרית סלע
נחשולים דפנה נתיב
נחשון חמוטל אלעד
ניר דוד הילה דגני
נען גיל גלושמן
סאסא אלון וייס

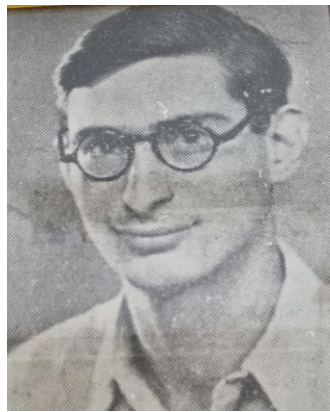
סעד מיכל אפרתי
עין גדי רומי וקובי מלול
עין דור מאיה דודקביץ
עין החורש אסנת בכר כהן
עין המפרץ דנה רושמן
עין השופט שרון לוסטיג לונטל
עין השלושה בתיה אונר
עין זיוון רוני עוז רייזנר
עין כרמל אלי צור
עין שמר גלי יגודה
עינת רז שוהם
עמיר חן זוהר
עמיעד יפתח בלייכר
פלמ"ח צובה רחל גוטפריד
פלמחים דגנית רביד
צרעה דן שצברג
קטורה אריקה עדן
רגבים קרן גורדו
רוחמה יסמין ורדי ושירה פרלמוטר
רמת הכובש הילה בן דוד
רמת השופט סוזן רז
רמת יוחנן מיכאל שגיאל
רעים שירי טולדנו
שדה בוקר עירית גולדמן
שדה יואב ליטל קרייזלר
שדה נחום קרן פישמן
שדה נחמיה ועדת תרבות
שדות ים אורית דגני
שמיר מידית מירון, טלי ינאי וצוריה רונן
שמרת ירדן סלע
שפיים יוני קלר
שובל אורית גולדברג
שריד רותי בק שמש
תל יצחק ענת דשב

נר זיכרון לזכר חברינו הנופלים במערכות ישראל

יהודה פרננדס ז"ל נפל 18.7.1948
בקרב על חוליקאת

משה כנעני ז"ל נפל 18.7.1948
בקרב על חוליקאת

רוני בכר ז"ל נהרג 16.9.1973
בעת מילוי תפקידו.

יהושע כפתורי ז"ל נפל 11.6.1948
בכיבוש ביר-עסלוג'

יצחק צ'וקרן ז"ל נפל 11.6.1948
בכיבוש ביר-עסלוג'

נתן גוטסדינר ז"ל נהרג 16.6.1966
בעת מילוי תפקידו.

אילון פרייליך ז"ל נהרג 18.7.1997
בעת מילוי תפקידו.

גדעון פוזנר ז"ל נהרג 4.2.1997
באסון המסוקים.

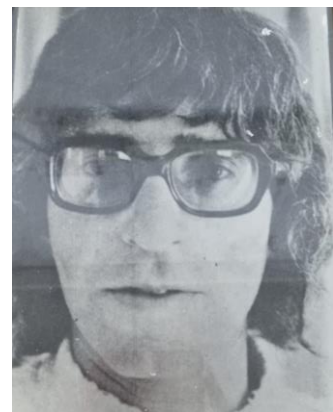
ענבל ניקסון ז"ל נהרגה 7.8.2006
בעת מילוי תפקידה.

צבי ליברייך ז"ל נפל 13.10.1973
במלחמת יום הכיפורים.

קלמן וישנגרד ז"ל נפל 10.1.1974
במלחמת יום הכיפורים.

ג'קי סבן ז"ל נפל 4.8.1982
במלחמת שלום הגליל.

יהי זיכרם ברוך

דודי עמוס

סיפרו לי על דודי, שהוא אהב אופנועים, הוא היה טייס וגם היו לו הרבה חברות, כך זכור

לילד שהייתי, וגם ידעתי שאחי
הבכור עמוס קרוי על שמו.
דודי, עמוס אבני, זכרוננו לברכה
נהרג בתאונת מטוס בתחילת
שנות השישים. אימו - סבתא שלי
לא יכלה להכיל את הזכרון, לא
יכלה לפגוש את חבריו, או לשמוע
על כל דבר שקשור בו, אפילו

להגיד את שמו של הנכד שלה - עמוס, היה לה מאד קשה.

וכך קרה שהרבה מזכרו של עמוס נשאר סגור בקופסא
עבורנו, ילדיה של אחותו היחידה.

כשהייתי נער, מצאתי בארון חוברת זכרון שהוציא סבי, ללא
ידעתי סבתי, לזכר עמוס. שמחתי מאד לקרוא על אותו דודי

ולהכיר מעט את מי שהיה.

עברו שנים רבות, ילדיי למדו להכיר את זכרוננו של עמוס דרך
טקסי הזכרון ברמת דוד. המפגש השנתי עם אימי, סבתם של
ילדיי, קיבל מימד מאד מרגש ומשמעותי עבור כולנו.

פעמים אני מדמה את האבן שנפלה לאגם ברעש שהפר את
הדממה והגלים שנוצרו מפגיעת האבן מתפשטים במעגלים
ולא מפסיקים לעולם. כך קרה באופן מפתיע, כשלפני כארבע
שנים, מספר תושבי עכו, שזכרו את הטייס שהסיט את
מטוסו לבל יתרסק על בית ספרם, יזמו ופעלו להקמת
אנדרטה לזכרו של דודי בעכו.

באותה עת, אבי סיפר על כך לחבר שלו מקיבוץ שכן בדרום (שאותו הוא מכיר שנים רבות)
ולהפתעתו הרבה פנה אליו החבר ואמר - בטח שאני מכיר את הסיפור הזה, אני הייתי שם,
הייתי בן 10, גדלתי בעכו ואני זוכר עד היום איך ראינו שהטייס לא נטש את המטוס, כדי
להסיט אותו ממסלולו כך שלא יפגע בבית הספר שלנו.

ובדרך עכו צפונה, אני חושב עליך עמוס אבני, דודי שמעולם לא פגשתי, אבל זכרון היותך
שזור בחיי.

יהי זכרך ברוך.

איתמר קלעי

הצפירה

רגעי הצפירה הם עבורי מהרגעים המופלאים בשנה -
 רגעים מלאי הוד,
 בהם מתכנס אני, יחד עם כל רבבות ישראל,
 פנימה אל תוכי,
 התכנסות שהיא כולה התחברות.
 התחברות לכל הטוהר והנשגב המצוי עמוק בתוכנו,
 שבמהלך שגרת החיים קצת נשחק ומתכסה ב'אבק'
 של אנוכיות ושטחיות.
 ההתייחדות עם זכרם של אלו אשר מסרו את חייהם ונוחיותם
 כדי שאנו נוכל לחיות כאן בבטחה,
 מרומם ומזכך את נפשי,
 ויוצר בתוכי דחיפה מנערת ומטלטלת
 להציב במרכזי חיי שאיפות נאצלות של ערבות-הדדית, חסד,
 אכפתיות, ורצון גדול לחיות חיים מלאי משמעות וערכים נעלים,
 והכל מתוך שאיפה להידבק באלוקי ישראל הטוב והמטיב.
 ומתוך התכנסות רצינית זו,
 מרגיש אני מוכן להופעתה של שמחת העצמאות,
 שמחה של הכרת הטוב על כל היש, המהולה ברצון גדול להוסיף גם מעצמי לכל הטוב הזה.

מאחל לכולנו
 התייחדות מרוממת ומשמעותית, עם זכרם הקדוש של אלו שבזכותם אנו כאן,

וחג עצמאות מלא שמחה ואור!
 יקיר שפירא

בית מאפי עדה אפל ומתת' הצערס fe
 האחיות רונ'ית ותלמה ובני המשפחה
 על פטירתה fe האמ' / חברתנו
 רחל עדה ז"ל

דואליות

אני לא אוהב את השבועיים האלה, שאחרי הפסח ועד אחרי יום העצמאות. קשה לי העובדה, שרגע אחד עצובים. ואז חוזרים לשגרה. ואז שוב מתכוננים לעצבות. ושוב מודיעים לנו בעזרת כותרות בדיו שחור מאוד, ומוזיקה מתאימה, שעכשיו עצוב. ברקע, כבר מתבשלת השמחה שאחרי, על ידי פטישים, זיקוקים, ספריי קצף ומשואות. וכל זה, תוך הניסיון להוריד את עודפי המשקל, של הפסח. קשה לי עם הדואליות המלאכותית הזו. אני רגיל לחופש שלי. אני רוצה ללכת, להסתכל סביב, להינות מהפריחה האביבית. אבל, בכל רגע צריכה להתחיל צפירה, רק אני לא זוכר אם זה בשעה עשר או אחת עשרה. ומתי יש בערב צפירה.

תמיד השאלה הבאה מנקרת במוח, אם אני פשוט במצב רוח רגיל. להראות את זה או להסתיר. לספר בדיחה או לחכות למוצאי היום. מוצאי היום... איזו שעה איומה. ברדיו הרי אי אפשר לעבור בשניה מ'מה אברך' ל'אבניבי' זה דורש ארבעה חמישה שלבים של שיר רגוע ואז אחד עם פזמון אופטימי ואז רוק עדין ואז טראח בום.

הכאב קיים. וכדי להביע השתתפות אני מדליק נר, נשמה. מצלם את הצער בטלפון. מיד מעלה לאינסטאגרם. ברצינות תהומית אולי עם אפקט של שחור לבן. זה נראה טוב, מיד אחרי התמונה של החמץ הראשון שלי, אחרי הפסח וממש לפני התמונות מהחגיגה בעצמאות. דואליות. שמחה. עצב. נרות נשמה ופטישים פלסטיק. מדבקות יזכור וספרי קצף. הכל מייד אין צ'יינה. הכל מצולם. כי אחרת זה לא קרה. מה קרה לנו? כמה הכל הפך לאינסטאנט.

ואז יש את הציניות. אוי הציניות... אני תמיד מחפש את אלו, שידעו לקבל את הציניות, העדינה שלי ולא להיבהל ממנה. זה תמיד המבט הבוחן הזה שכאילו מחפש את האישור בעיניים. שאומר אני אבין. תגיד ואני אבין. המבט הזה ללא מילים. ההנהון המרומז. החיוך הדק. כמו שני סוכנים שמסמנים בלי לסמן...

אני בן למשפחה שעברה את השואה. עברה את השנים הארוכות האלו עם סיפורים מעניינים. סיפורים לא קלים. ולצערי כמו רבים גם איבדנו קרובי משפחה במלחמות ישראל. אני גדלתי לכאב של ההיסטוריה מבית ומחוץ. גדלתי גם לאהבת הארץ הזו. אהבת ההיסטוריה והנופים. לא אשכח איך ביום כיפור אני ילד בן שבע. אבא הוקפץ חזרה לטייסת ואני נשארתי עם אמא שלי. שעת צהריים. אנחנו אוכלים במטבח... כן, בכיפור... ופתאום אזעקה. אני זוכר את אמא שלי קמה בבהלה. כוס קוקה קולה נשפכת על השולחן. אני נעמד דום. אמא שלי מזרזת אותי למקלט ואני... אני לא ידעתי מה לעשות באזעקה,

לעמוד או לרוץ למקלט. אולי בגלל זה אני חש את השמחה והכאב לאורך כל השנה.
ודווקא בגלל זה קשה לי לכאוב ולצחוק לפי הודעה מראש.

הוגה הדעות ג'ורג' סנטיאנו אמר כי מי שאינם זוכרים את העבר נידונים לחזור ולחיותו.
כמו בכל דבר אצלנו יש צפיפות כזאת של אירועים.

סוף שבוע נעים ואני לא יודע מה לברך קודם אז... חג שמח.

דב

קבוצת הכדורסל fe האק

החל מינואר רצה במועצה ליגת ישובים, שכללה 7 קבוצות מרחבי המועצה. הקבוצה של
הקיבוץ נתנה עונה מרשימה (הפסד 1 בלבד) והגיעה עד למשחק הגמר, שם הפסידה
לקבוצה של ניצנה וסיימה במקום השני והמכובד!

משמאל: סשה רדין, ירין פולישוק, אורן ענבר, אנדרי בלבנוב, רון ברקוביץ', ניקו גולדפישר
למטה משמאל: אלון ענבר, טל יונקמן, עומר גולדמן, בר גולדמן.

איכות מלחמת נוער גרמניה

לגרמניה נסענו למפגש עם בני נוער גרמניים, שחברים בתנועת נוער דומה לשלנו (אפילו יש להם חולצות כחולות ושרוך אדום) שנקראת פאלקון. במהלך השבוע ישנו יחד באכסניה ועברנו פעילויות משותפות כמו תרבות גרמניה וישראל, השואה וציירנו ציור קיר המקשר את הקיבוץ ואת הפאלקון. חצי שנה אחר כך הגיעו הגרמנים אל משאבי שדה וכאן הם התארחו אצלנו בבתים, חגגו עם המשפחות את ליל הסדר ויצאנו יחד לטיולים.

חלק משמעותי בטיול היה ביקור ביד ושם, שהיה הביקור הראשון גם לרוב הקבוצה הישראלית, ונתן משמעות אחרת להגיע לשם עם נוער גרמני.

בהמשך השבוע בקיבוץ למדנו יחד עם משפחת עובדיה ריקודי עם וזו היתה חוויה מיוחדת וכיפית. וציירנו גם כאן ציור קיר משותף.

בהתחלה לא ידעתי מה לחשוב על אורח החיים שלהם בגרמניה, שהצבא שם זה לא חובה, שהם יכולים לקחת הפסקה מבית ספר ולעבוד ושכלל, אנשים בני 20 באים לפרוייקט עם בני נוער בישראל ולא הולכים לצבא כמו פה, סדר העדיפויות שלהם שונה, אם בישראל הסדר הוא תיכון, צבא, טיול, אוניברסיטה, אז אנשים בגרמניה חופשיים יותר לשנות את המסלול, לקחת הפסקה ולבוא לכאן.

גיליתי שהמושג שואה, שאצלנו מיוחס רק לשואה היהודית, נתפס אצלם כמושג רחב יותר לגבי כל מי שנרצח במלחמת העולם השנייה.

התרגשתי לראות ברחובות בגרמניה אבני זהב עם איזכור של שמות היהודים שחיו בעיר לפני המלחמה. שימח אותי שהם גם התלהבו מאוד מישראל, נהנו מהאוכל, השפה, המנהגים, הריקודים המסורתיים וקנו חולצות של משאבי שדה. נציגים שלהם התקשרו אחרי שחזרו לגרמניה והתעניינו במסגרות שיאפשרו להם להגיע לכאן לשנת התנדבות. אני חושבת שהמשלחת הזאת היתה מאוד משמעותית בשבילנו, כי לא היינו יכולים בשום מסגרת אחרת, בטח לא בטיול פרטי, לפגוש ולהכיר אנשים, ליצור חברויות חזקות ומשמעותיות כמו שיצרנו, ולשבת ולדבר איתם שיחות עמוקות ומעניינות.

זה יהיה מדהים אם משלחות כאלה יתרחשו שוב, לי או לשכבות אחרות במשאבי שדה, זה פותח את הראש, יוצר חברויות מדהימות ובעיקר מאוד כיף.
אורי מור יוסף

ברכות ומלף טוב
 איוסי וצדנה איבוביץ
 ארלף חתונת בתם
 תום עם בח"ל דורון צנהר
 בית משאבי שדה

מלף טוב ואיחולים
 יעקה ופרידה צנהר והמשפחה
 אהולדת הנכדה,
 בת ארנוני ותומר
 בית משאבי שדה

מלף טוב והרבה נחת
 אנופר וניר אביה
 אהולדת הבת אלון, אחות
 אבנים רותם והדר,
 נכדה אשימצלה ודליה
 בית משאבי שדה

